

Arrest

nr. 86 352 van 28 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 216.837 van de Raad van State van 13 december 2011.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, huwt op 3 juli 2008 met de heer A.Y.

1.2. Op 5 januari 2009 wordt de aanvraag om toelating tot verblijf van verzoekster onontvankelijk verklaard via een bijlage 15*ter*.

1.3. Op 27 augustus 2010 wordt verzoekster aangetroffen tijdens illegaal verblijf en wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1998, moet

de genaamde O., Bi. {...}, geboren te Yorgalar op (...)1978, van Turkse nationaliteit

alias : U. B. {...} °(...)1978 van Turkse nationaliteit

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing :

artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van diezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Oostenrijk, Griekenland, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden :

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort noch visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene is op 03/07/2008 getrouwd met Y.A. {...} op het Turkse Consulaat te Brussel. Op basis van dit huwelijk heeft zij gezinshereniging aangevraagd. Haar aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard door de gemeente Schaarbeek via een 15 ter. op 09/01/2009 heeft zij deze beslissing (15ter) samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (met een termijn van 30 dagen) ter betekening gekregen.

Op 04/02/2009 diende zij bij de RVV een beroep in tegen het BGV d.d. 06/01/2009. Op 14/12/2009 werd haar beroep verworpen door de RVV. Het feit dat zij getrouwd is met Y. A. {...} geeft haar dus niet automatisch recht op verblijf.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerste volgende vlucht met bestemming Istanboel.“

1.4. Op 11 september 2010 wordt verzoekster onder escorte gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting vraagt de verzoekende partij de nota met opmerkingen waarbij zij doelt op de repliekmemorie van de verwerende partij uit de debatten te weren wegens laattijdigheid.

2.2. Ingevolge het op het ogenblik van de indiening van onderhavige procedure geldende artikel 41, derde lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt de verwerende partij, indien de verzoekende partij een memorie heeft ingediend, over een termijn van vijftien dagen om aan de griffie een repliekmemorie te laten geworden.

Op 20 september 2010 wordt bij aangetekend schrijven door de griffie een afschrift van de memorie van de verzoekende partij aan de verwerende partij verzonden. Op 4 oktober 2010, en aldus binnen de termijn van vijftien dagen, wordt de repliekmemorie van de verwerende partij aan de griffie van de Raad overgemaakt. Op de vraag van de verzoekende partij kan aldus niet worden ingegaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van gebrek aan belang op. De verwerende partij wijst er onder meer op dat verzoekster gerepatrieerd werd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in *Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254*).

3.2 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 september 2010 onder escorte is gerepatrieerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 27 augustus 2010 heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer, zodat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de nietigverklaring van deze bestreden beslissing.

3.3 In de mate dat de verzoekende partij zich evenwel wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), gaat haar belang echter niet teloor door het enkele feit van de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

De exceptie van de verwerende partij is in de hierboven aangegeven mate gegrond.

4. Over de gegrondheid

4.1. De verzoekende partij voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij doet het volgende gelden:

“Verzoekster huwde op 3.7.2008 op het Turkse consulaat te Brussel met de heer Y.A. {...} met wie zij een duurzame gezinsleven vormt tot op heden. Indien verzoekster gerepatrieerd wordt naar Turkije zal haar gezinsleven vernietigd worden wat een schending uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven dat gewaarborgd wordt door art. 8 van het EVRM. “Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”. Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op huwelijk en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM. Opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.”

4.2. In de memorie van antwoord stelt de verzoekende partij nog:

“Artikel 8, 1° van het EVRM bepaalt dat éénieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Tegenpartij erkent het gezinsleven van beide partijen en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM. Partijen wonen sinds hun huwelijk dd. 3.7.2008 samen, wat eveneens blijkt uit het administratief dossier. Artikel 8,2° van het EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”. Tegenpartij werpt op dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet en dat de inmenging in casu minstens één van de in artikel 8,2° lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde is. Het feit dat verzoekster in België verbleef zonder te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden is geen geldige reden om een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding tot aan de grens te nemen aangezien tegenpartij sinds 2008 op de hoogte was van dit verblijf. Artikel 8 van het EVRM is van openbare orde. De tegenpartij had in de bestreden beslissen moeten uitleggen waarom de inmenging in het gezinsleven op grond van artikel 8,2° van het EVRM gerechtvaardigd was. In een arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV van 19.3.2008, nr. 8905) beslist dat door de vestiging te weigeren aan verzoeker als echtgenoot van een Belg, enkel en alleen op basis van veroordelingen en feiten, zonder aan te geven of zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving op de datum van de bestreden beslissing, en zonder rekening te houden met zijn privé en familiale belangen, de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd heeft, in het bijzonder in het licht van artikel 8 EVRM zoals beschermd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.”

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen

(cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.3.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.3.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.3.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is

het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.3.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.4. De verzoekende partij verduidelijkt gehuwd te zijn en sinds 3 juli 2008 samen te wonen met haar echtgenoot. Verzoekster meent in essentie dat de bestreden beslissing een onrechtmatige inmenging vormt in haar recht op gezinsleven.

4.5. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Het gezinsleven tussen echtgenoten wordt vermoed. Verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij gehuwd is en dat zij samenwoont met haar echtgenoot in België. Gelet op voorgaande kan *in casu* aangenomen worden dat verzoekster een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

Aangezien het *in casu* een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

4.6. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts, zoals reeds gesteld, geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Samen met de verwerende partij dient vooreerst te worden vastgesteld dat niets de verzoekende partij verhindert om in haar land van herkomst de nodige formaliteiten te vervullen om opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM garandeert niet een recht op keuze van de meest geschikte plaats om haar familieleven te ontwikkelen (EHRM 15 november 2011, Margoum/België).

Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt.. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij nog de mening is toegedaan dat de "*De tegenpartij had in de bestreden beslissen moeten uitleggen waarom de inmenging in het gezinsleven op grond van artikel 8,2° van het EVRM gerechtvaardigd was*", merkt de Raad op dat het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht niet omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Met haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad toont de verzoekende partij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden in de door haar aangehaalde rechtspraak overeenstemmen met de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. M. BEELEN,
mevr. S. DE MUYLDER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS